

Agar, slujitoarea Sarei

Agar, slujitoarea Sarei

Geneza 16

Agar era de origine egipteană, iar ca stare socială era o sclavă; aceasta este tot ce știm despre această femeie. Probabil, Avram a cumpărat-o în Egipt, în timpul șederii sale scurte acolo, despre care citim în Geneza 12; sau probabil a primit-o ca și cadou de la faraon în legătură cu problema rușinoasă, când Sarai a fost lăsată în seama împăratului Egiptului cu aprobarea soțului ei (Geneza 12.15-19).

Auzim pentru prima dată de Agar, când Sarai, care nu avea copii, a dat-o pe slujitoarea ei Agar ca soție soțului ei Avram: „Poate că-mi voi zidi o casă prin ea” (adică va primi urmași prin ea).

Din înjosire la loc de onoare

Deci, Agar era slujitoarea, iar Sarai era stăpâna. Cu siguranță, Agar avea foarte puține drepturi; ea trebuia doar să asculte și să muncească. Chiar dacă putem presupune că slujitorii din casa lui Avram erau bine tratați, totuși aceasta nu a schimbat cu nimic poziția lui Agar: ea era supusă stăpânei ei. Ea nu avea o familie și era departe de patria și de rudele ei, dacă avea vreuna. Din ceea ce citim în continuare putem deduce că ea a simțit toate acestea din plin. Drepturile stăpânei, libertatea și bogăția stăpânului le simțea zilnic în contrast cu dependența, osteneala, sărăcia și singurătatea ei.

Nu ne mirăm că în acest mod se ridică invidie chiar și în inimile noastre. Altor le merge probabil mai bine, fie din punct de vedere material, fie din punct de vedere intelectual sau al sănătății. Poate au o familie mult mai fericită, o poziție socială mai bună sau o casă mai frumoasă. Să nu credem că sunt doar puțini oameni care suferă din cauza unui sentiment de inferioritate sau că se simt dați deoparte de personalitatea altora. Câți tineri nu se simt astăzi dezavantajați față de alții de vârsta lor! Câte suspine, câte plânsete în nopți nedormite aude Domnul! Pentru mulți, anii tinereții trec într-o alternanță obositoare între speranță și dezamăgire.

Cine știe, poate și Agar, slujitoarea, a vărsat lacrimi. Ea era clar dezavantajată față de stăpâna ei! Dar deodată s-a întâmplat ceva care a schimbat din temelii situația ei. Niciodată nu s-a așteptat la așa ceva: într-o noapte, Avram a devenit soțul ei, iar aceasta cu acceptul stăpânei ei! Ne putem închipui ce a însemnat aceasta pentru ea, să fie într-o relație atât de intimă cu stăpânul ei, să ocupe locul stăpânei ei. În același timp trebuie să fi simțit superioritate față de Sarai, care era steapă. Dacă va reuși ca ea, slujitoarea, să-i dea lui Avram un fiu, atunci ea va vedea cum el va deveni moștenitorul tuturor averilor stăpânului său, cu toate drepturile unui stăpân bogat, nobil.

Agar a rămas însărcinată. Dumnezeu lui Avram, pe care cu siguranță l-a cunoscut și Agar, a avut aici mâna în joc. Nu a fost mâna Sa, cea care i-a permis lui Agar să se ridice până în acest punct? Dumnezeu a scos binele pentru ea, sclava săracă, din neascultarea și necredința stăpânei ei.

Noi, care Îl cunoaștem pe Dumnezeu, trebuie să învățăm să-L recunoaștem în împrejurările noastre și să ne aducem aminte de El, când se revarsă asupra noastră o binecuvântare. „Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit coboară de sus, de la Tatăl luminilor” (Iacov 1.17). Și Avram a văzut stelele cerului în liniștea unei nopți clare. Ele reprezentau mărirea urmașilor săi, dar lipsa de răbdare a stins în parte acea amintire.

Prima greșeală

„Când a văzut ea că a rămas însărcinată, stăpâna sa a fost disprețuită în ochii ei” (versetul 4). Aceasta a fost prima mare greșeală a lui Agar. Când a câștigat o parte din afecțiunea lui Avram și a împlinit așteptările stăpânei ei Sarai, tocmai acum, când putea privi spre un viitor luminos, ar fi trebuit să rămână smerită. Ea ar fi trebuit să păstreze în inima ei bucuria, pe care i-a dăruit-o Dumnezeu, dar ținând cont de poziția ei ca slujitoare, în care totuși se afla. Dacă aici ar fi fost într-adevăr vorba despre „răsplată”, nu ar fi răspuns Dumnezeu? „A mea este răzbnunarea, Eu voi răsplăti, spune Domnul” (Romani 12.19).

De câte ori nu se întâmplă că stricăm în mod nebunesc lucrarea lui Dumnezeu – prin mândrie, prin lipsă de supunere, prin dorința de a ne răzbuna pe cei care ne-au cauzat o suferință sau pe cei care îi considerăm răspunzători de necazul nostru.

Cădere mai adâncă

Astfel, Agar a căzut mai jos, decât a fost deja înainte, iar în acest punct ea însăși a fost vinovată. Stăpâna ei a tratat-o dur. În loc să o apere pe Agar, Avram a lăsat-o pradă capriciilor soției lui, Sarai, încât Sarai a putut face ce a dorit cu Agar. „Iată, roaba ta este în mâna ta: fă-i ce este bine în ochii tăi” (versetul 6). Agar a căzut într-o stare de deznădejde mare și a fugit. În pustiu, la un izvor pe care l-a găsit, ar fi putut supraviețui doar câteva săptămâni. Nimeni n-ar fi mers după ea să o caute. Toți ar fi considerat-o moartă pe ea și copilul, pe care îl purta.

Prima întâlnire cu Dumnezeu

„Și Îngerul Domnului a găsit-o lângă un izvor de apă în pustiu, lângă izvorul din calea spre Șur” (versetul 7). Probabil, Agar a pornit la drum, pentru a se întoarce în Egipt; dar calea era prea lungă pentru ea, fiind singură, fără protecție și fără hrană. Ce plăcute sunt cuvintele: „Și Îngerul Domnului a găsit-o”! Era Cineva care Se gândea la ea, care o căuta, care dorea să o ajute și care dorea să-i indice mijlocul prin care viața ei avea din nou un sens, care putea să-i dea echilibru și nădejde. Dar apoi au urmat cuvintele cercetătoare: „De unde vii? Și unde mergi?”, parcă El ar fi vrut să spună: „La ce gândeai? Ce planuri aveai? Încotro doreai să mergi?”

Drag cititor, Domnul este aproape de noi întotdeauna, chiar și atunci când noi Îi stricăm planurile cu nebunia noastră; chiar dacă am căzut atât de adânc, încât dorim să murim, Domnul este aproape de noi. Dar pentru a ne reabilita, El trebuie să facă o lucrare în noi și să ne aducă până acolo, încât să vedem greșeala, să o recunoaștem, pentru ca el să vindece. „Întoarce-te... și supune-te” (versetul 9). Agar nu trebuia să facă nimic altceva. Smerenia este prețul pentru îngâmfare, întoarcerea este prețul pentru fugă.

Îngerul i-a acordat o clipă de gândire. Cât de nesfârșită i s-a părut aceasta lui Agar! În liniștea pustiei, Agar a trebuit să se întoarcă și să se supună. Apoi a urmat promisiunea: „Îți voi înmulți sămânța foarte mult, încât nu se va putea număra datorită mulțimii” (versetul 10). Numele pe care trebuia să-l dea fiului, care urma să se nască - Ismael (adică Dumnezeu aude) -, îi va aduce aminte toată viața de harul, care este gata să vină în ajutorul celui aplecat și să-l ierte pe cel cu inima zdrobită.

Agar a avut parte de acest ajutor, și Domnul a dispărut din fața ochilor ei. Dar ea a fost atunci în stare să-i dea un nume: „Dumnezeu, care mă vede” sau „Dumnezeu, care Se descoperă” (versetul 13). Dumnezeu vede, acest lucru este sigur; Dumnezeu vede cele mai mari suferințe ale noastre, dar și pornirile noastre rele; El vede necazurile noastre, dar și greșelile noastre; El vede singurătatea noastră, dar și aroganța noastră. El ni Se descoperă și ne vorbește, pentru că ne iubește.

Astfel, Agar l-a cunoscut pe Dumnezeu, cum nu l-a cunoscut înainte, iar aceasta tocmai atunci când a fost cu totul la pământ. Cât timp nu am învățat să ținem carnea noastră în moarte și să renunțăm la orice străduință de a rezolva noi înșine problemele, Dumnezeu nu ne va permite să mergem mai departe. În Peniel a luptat o singură noapte cu Iacov, pentru a-i arăta că El este cel care îi deschide calea binecuvântării. Cu Agar nu s-a luptat, dar a condus-o la pocăință și la recunoașterea greșelii ei și astfel i-a arătat calea pe care trebuie să meargă, pentru a primi apoi împlinirea promisiunilor lui Dumnezeu. Fântâna a fost numită: „Lahai-Roi”, ceea ce înseamnă: „Fântâna Celui viu, care Se descoperă”. Aceasta a fost întreaga ei experiență: Dumnezeu este Cel viu, Dumnezeu dă viața; Dumnezeu privește la tot și Se descoperă. Dar a fost nevoie de o altă întâlnire, pentru că inima lui Agar încă nu a fost deschisă pentru voia lui Dumnezeu, așa cum ar fi trebuit să fie.

A doua greșală (Geneza 21.9-21)

Fiul s-a născut, așa cum a spus Dumnezeu, iar Avram, care se pare că a dat crezare viziunii lui Agar, l-a numit „Ismael”. În acest timp au avut loc mari evenimente în casa stăpânului ei, care prevedeau o lucrare deosebită a lui Dumnezeu. Numele lui Avram și al soției sale Sarai au fost schimbate în „Avraam” și „Sara”: ei nu mai trebuiau să se numească „tatăl înălțat” și „prințesa mea”, ci „tatăl unei mulțimi” și „prințesă”. Dumnezeu a ordonat astfel, pentru că El dorea să-i pregătească pentru minunea nașterii lui Isaac.

A fost introdus și legământul circumciziei (17.9-14). Acesta confirma că Dumnezeu poate lucra în înviere numai acolo unde carnea este adusă în moarte. Apoi a fost distrusă cetatea Sodoma, prin care este scoasă în evidență dreptatea lui Dumnezeu. Agar a fost martoră la toate aceste evenimente. Dar nașterea lui Isaac, această viață rezultată din moarte, râsul Sarei, bucuria lui Avraam, toate acestea Agar le-a simțit ca pe o jignire. Din nou ar fi trebuit doar să nădăjduiască în supunere și să păstreze în inima ei în smerenie promisiunile pe care i le-a dat Dumnezeu cu privire la fiul ei Ismael. Desigur, acum el nu mai era singurul moștenitor, dar Dumnezeu este fidel.

Supunerea sub planurile lui Dumnezeu este un lucru greu pentru carnea noastră. Dar cât de bogată este recolta de binecuvântări, dacă Îl lăsăm să lucreze!

Se vede clar că Agar a inoculat fiului ei disprețul față de Isaac și invidia. Ea a fost aceea care a transmis mândria ei rănită asupra lui: refuzul lui de a recunoaște în Isaac pe moștenitorul și viitorul stăpân, de care trebuia să asculte.

Cu totul altfel a fost comportamentul lui Eliezer din Damasc, slujitorul lui Avraam! Și el a fost pentru un timp moștenitorul (Geneza 15.2); apoi însă, după nașterea fiului stăpânului său, a pierdut toate drepturile. Cu ce dăruire s-a preocupat el însă cu Isaac și câtă osteneală a luat asupra lui, pentru a căuta pentru el o soție după gândurile lui Dumnezeu!

La întârcarea lui Isaac, râsul (batjocura) lui Ismael a fost mai mult decât un capriciu copilăresc: acolo era un conflict adânc înrădăcinat, o ură bine hrănită. Sara a știut acest lucru și a recunoscut că Agar era răspunzătoare de acest lucru.

A doua întâlnire cu Dumnezeu

„Izgonește pe roaba aceasta și pe fiul ei, pentru că fiul roabei acesteia nu va moșteni cu fiul meu, cu Isaac” (versetul 10). Gelozia și mânia Sarei au slujit, fără ca ea să știe, planului lui Dumnezeu. Isaac, fiul promis, era singurul adevărat moștenitor. Ca o imagine a lui Hristos, el este capul unei seminții de oameni liberi. Ismael, fiul cărnii, născut sub Lege, va rămâne sub sclavie cu toți urmașii săi (Galateni 3; 4.21-31).

În capitolul 21 este o scenă mișcătoare, când Avraam i-a dat slujitoarei și fiului ei o pâine și un burduf cu apă și i-a trimis în pustiu. În capitolul 22, Avraam a trebuit să-l ia pe Isaac și să-l aducă ardere-de-tot. În capitolul 23, Sara a fost înmormântată. Au fost trei încercări mari, pe care patriarhul le-a întâmpinat cu o credință în Dumnezeu, demnă de admirat, o credință tare în Dumnezeul învierii.

Rezerva de apă s-a epuizat, iar Agar l-a așezat pe fiul ei pe pământ și s-a îndepărtat, ca să nu vadă moartea copilului. Plânsul ei s-a amestecat cu țipetele disperate ale băiatului. Aici ne aduce voința noastră proprie neîmplănită, refuzul nostru încăpățânat de a ne pleca, de a accepta în smerenie planul lui Dumnezeu! Dar din nou Dumnezeu privește și Se descoperă, gata să acționeze: „Ce ai tu, Agar? Nu te teme, pentru că Dumnezeu a auzit...” (versetul 17).

Ochii lui Agar au fost deschiși și ea a văzut în apropiere o fântână! Aceasta nu mai era izvorul, pe care îl găsisese în pustiu în ziua fugii ei. Aceasta nu era nici apa pe care i-a dat-o Avraam, când a izgonit-o. Aici era o apă ascunsă pentru ochii omului, străină gândurilor sale – o imagine a ceea ce „ochiul nu a văzut... și la inima omului nu s-a suit, este ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru aceia care-L iubesc” (1 Corinteni 2.9). Este harul lui Dumnezeu în Hristos, indispensabil pentru mântuirea sufletului nostru, dar și pentru menținerea pe calea noastră pe acest pământ! De câte ori nu ne-a venit în ajutor harul suveran al lui Dumnezeu în slăbiciunea noastră mare ca oameni în carne, ca oameni cu credință mică, adesea încăpățânați și nehibzuiți!

Ismael a devenit un arcaș. Datorită intervenției lui Dumnezeu, arcașul a rămas în viață împreună cu mama lui. Ismael și Agar au pierdut toate drepturile în casa lui Avraam și nu s-au mai întors niciodată acolo. Dar promisiunile lui Dumnezeu sunt stabile, iar urmașii lui Ismael au format o națiune mare: s-au născut doisprezece conducători, douăsprezece căpetenii de seminții (Geneza 17.20; 25.12-16).

Să ne slujească istoria lui Agar ca exemplu! Ea ne amintește că în toate necazurile și suferințele noastre Dumnezeu poate lucra și vrea să lucreze; dar ea ne arată și că „cine seamănă în carnea sa, din carne va secera putrezirea” (Galateni 6.8). Să ne gândim la cuvintele rostite de prorocul Isaia către poporul Israel: „Dacă veți avea bunăvoință și veți asculta, veți mânca bunătățile țării” (Isaia 1.19)!

clickbible.org